

IN HET VELD – Waterland

Al twaalf jaar ben ik actief in een kampeervereniging bij Broek in Waterland. We hebben daar een caravan, vlak bij het meertje De Leek. Het is een oud landschap, zompig, met elzen en boerderijen. In de kano peddelen we binnen een uur naar het Ilperveld. In het voorjaar genieten we van het geluid van de grutto, scholekster en kleine karekiet. 's Nachts brullen honderden groene kikkers in de sloten. Soms zien we lepelaars en ijsvogels. Elke ochtend zwem ik naar de overkant van de Leek, zo'n 300 meter. Het is ondiep, met je voeten voel je overal de veenprut, en je stoot je tenen aan middeleeuwse potscherven.

Het terrein wordt al vijftig jaar gepacht van een boer. Van een kaal weiland is het getransformeerd in een soort parkbos. Enthousiaste leden doen het beheer. Landschap Noord-Holland stelt eenieder in het voor- en najaar genereus materieel ter beschikking. Ook steunen ze vrijwilligers met cursussen en materialen.

Ieder voor- en najaar inventariseren we met een groepje (de Groencommissie) wat er gebeuren moet: welke bomen gesnoeid of omgezaagd worden, waar oeverbeschouwing wordt versterkt. Zelf werk ik met de kettingzaag, anderen onderhouden de slootkanten met bosmaaiers. Geleidelijk is er een natuurlijker inrichting van het ter-

rein ontstaan, aansluitend bij het traditionele landschap. Zo zijn de laatste tien jaar de uitgegroeide populieren vervangen door knotwilgen, die iedere vier jaar geknot worden. Er zijn slingerende houtrillen aangelegd met zaaghout en takken voor insecten, kleine zoogdieren en broedende eenden. Hagen van inheemse hazelaar, veldesdoorn en meidoorn geven beschutting aan de tentjes van kampeerders.

In feite is de camping in Waterland een veenmoeras, en is er een continu gevecht tegen het water. De afgelopen twee jaar ontstonden door de droogte enorme scheuren in het veen. Grasmaaiers raakten paaltjes die door bodemklink opeens een paar centimeter boven de grond uitstaken. En zoals dat gaat in een vereniging heeft iedereen een mening. Er zijn hele discussies over de greppels, die iedereen zelf bij moet houden.

Ondanks alle discussie en verenigingsgedoe verheugen we ons ieder voorjaar weer op het nieuwe seizoen. Er gebeurt altijd wel iets bijzonders, zoals vorig jaar toen we op 4 mei 's avonds aan de waterkant zaten en zagen hoe aan de overkant mensen zich verzamelden bij een kruis. Wij sprongen in onze kano en waren net op tijd om een sobere herdenking bij te wonen. Er waren zo'n dertig mensen uit de buurt, sommige met bloemen. Een boer nam het woord en las plechtig de namen voor van de bemanning van het Engelse vliegtuig dat hier neergestort was. Na 'The last post' ging het gezelschap uiteen. En wij peddelden terug naar de overkant.

THEO VAN DER SLUIS